להתעלף

גליון להאדיר לחזק ולעודד את ההליכה בתורות רבינו הקדוש

תמימי דרך

גליון 9 | חשון תשפ"ז | פרשת: וירא - חיי שרה | התורה הזמנית: ע"א תנינא



למעיישה

עצות לחיים מהתורה הזמנית

אַתָּה הוּא אַהֲבַת נְעִימַת חִיּוּתִי

לאיפה נעלמו הפרות הטובות?

הם רעו שם באחו בנחת ובשלווה, מלחכות את העשב הרענן שעל שפת היאור. לפתע נשמע רחש מתוך המים העכורים, וכמו מתוך חלום, צצה ועלתה לה מהיאור שביעיית נוספת. הניגוד היה בולט. שלא כשבע הפרות הראשונות, הבריאות ויפות המראה, ניצבו עכשיו מולן שבע פרות דלות וכחושות מעוררי פלצות.

אבל הן לא נשארו לעמוד בשקט.

אט אט החלו להתקרב... וכשהגיעו לטווח נגיעה, התחולל לו דבר מפחיד. שבע הפרות הרעות, פשוט קמו ובלעו את שבע הפרות הטובות.

והפלא הגדול, שלא נשאר מהן זכר, כאילו לא היו מעולם. "**ולא נודע כי באו אל קרבנה**" - הפרות הטובות נעלמו... אבל המראה הבחוש והדל של הפרות הרעות, נשאר בדיוק כמו מקודם.

וייקץ המלך הפרעוני - והנה חלום.

חלום עמוק, חלום הטומן בחובו סודות התורה ורלוונטי לכל אחד מאיתנו עד עצם היום הזה.

מה החלום הזה אשר חלמתי?

גם אני בחלומי, וארא נער צעיר מתהלך בחשק רב, רועה על שפת נחלי מים ועיניות תהומות, מתענג על ה' ותורתו בשלווה ונחת. עד שביום בהיר אחד... מגיחים מאי שם דמויות אפלות ורעות, ובולעות את הכל.

הלב נסגר והמוח מתטמטם. אין זכר.

ואחלום שנית, וארא את עצמי רוקד בשמחת תורה, בוכה ביום הכיפורים, את... ותתענג בדשן נפשי.

ולפתע עוברים הימים, מתקדרים העננים, והכל נבלע.

כאילו לא היה מעולם.

פעמים רבות חוזר החלום הזה בחיינו, כל פעם בלבוש אחר. 'רק אתמול בער לבי בתפילה, השתוקקתי להתקרב לה' והייתי בטוח ששוב לא אפול. והנה, לא חלף זמן רב, והכול נראה רחוק כל כך. הלב נאטם, המוח מתבלבל, ואפילו הרצון שהיה בי נשכח ממני'.

אתמהה! האיני אותו האיש שעשה את אותם המעשים, שחווה את אותם הרגעים הנעלים?!

מי ומי החובלים?

את פשר החלום מגלה לנו יוסף, איש צדיק חי המולך בכל ארץ מצרים. פתרון שמציע מבט אחר על כל החלומות המבעיתים וסיוטי ליל הגלות.

לדמויות האפלות האלו, יש שם. קוראים להם "**חובלים**" - על שם שכל תפקידם של אלו להרוס לחבל ולאבד את ה"**נועם העליון**" והמתיקות שיש ליהודי בעבודת ה'.

איפה שיש נועם, הם באים לקלקל את זה. ולפעמים הם גם מצליחים.

אבל החובלים אינם מסתפקים רק בזה שהם קלקלו את הנועם - הם פוגמים בדעתו של האדם, עד שהוא שוכח לגמרי את הנעימות שהייתה לו. כל הנועם נעלם.

אין זכר.

אז מה באמת עושים?

לזכור הנשכחות

הקשיבו נא לעצת יוסף: נבון, אולי הכל נעלם, **אבל לא אבד**.

ר' איד, אין זכר? **תעשה זכר!**

גם אם אינך מרגיש עכשיו את הנועם הרוחני, אל תיתן להרגשה הנוכחית לקבוע את מצבך, ולגרור אותך למילוי עצמך בנועם מסוג אחר... בנעימות מצרית תחתונה הממררת את החיים.

זכור את הרגעים שבהם טעמת מהנועם העליון. הם היו אמיתיים, וגם עכשיו יש להם משמעות. תזכור, תזכור מהנועם הזה. גם אם עכשיו הכל חשוך - תיזכר! תיזכר בימים הטובים, ברגעי ההתנוצצות.

לא היום נולדת. מגיל ארבע־עשרה אתה כבר מחפש ומבקש את ה'... לא ייתכן שלא היו לך שעות טובות בימיך. בוודאי היו לך רגעים שבהם הלב בער, שבהם התפללת מעומק הלב, שבהם הרגשת קרוב.

זכור, בבקשה זכור אותם!

אל תתבלבל!

צדיק'ל, שלא יעבדו עליך... אתה יודע מהי נעימות אמיתית של קרבת ה'. כבר טעמת ממנה. אל תיתן לפרות הרעות והכחושות להשכיח ממך את מה שזכית לו. **כי יש נעימות בתורה! יש נעימות בעבודה!**

ולבינתיים?

תשמח! תתחזק עם מה שכבר זכית לו, ועם מה שמחכה לך שם, בעולם התענוג הנצחי. גם אם עכשיו אינך מרגיש את הנועם, אל תאמין לשכחה. פתח את האוצרות שאגרת בימים הטובים, והתחזק בהם מחדש.

ועוד יבוא יום, עוד יבואו שעות שבהן תזכה שוב להרגיש את נעימות מתיקות אלוקותו יתברך, שיש בה די לכל ברייה.

לע"נ הרה"ח ר' **אלעזר** ב"ר **שלמה יהודה** ומרת **איטה** ב"ר **דוב בעריש** ז"ל **וייצהנדלר**

חדשות נפלאות

מהנעשה והנשמע בחבורות לומדי התורה הזמנית

רשת כוללי 'התורה הזמנית' מתרחבת: בשבועות האחרונים אנו מתבשרים על התרחבות מהפכת התורה הזמנית בקרב אנ"ש, כאשר ארבעה כוללים חדשים מצטרפים לרשת כוללי התורה הזמנית שע"י "תמימי דרך". בירושלים נפתחו כוללים בבית המדרש "**נועם ה'**" ובבית המדרש "**מאור הנצח**". בבית שמש נפתחו כוללים בבית המדרש "**תמימי דרך**" בשכונת קנה בשם, ובבית המדרש "**נזר ישראל**" ברמה ב'. בכך מתרבים ספסלי בית המדרש של לומדי התורה הזמנית, המקיימים רצון צדיק לילך בתורות שגילה ולעבוד את ה' על פיהם.

התחדשות ב"כולל חצות" בביתר עילית: עם תחילת זמן החורף התחדשו הלומדים ב"**כולל חצות**" שבביתר עילית, בראשות הרה"ח ר' יהושע מאיר דויטש שליט"א, בלימוד התורה הזמנית בצוותא. ללומדים מוענקת מלגה מיוחדת מטעם הכולל. בכולל נמסרים שיעורים מפי הרה"ח ר' **מאיר משמרתי** שליט"א, הרה"ח ר' **צמח דוד פרידמן** שליט"א, והרה"ח ר' **יהושע מאיר דויטש** שליט"א. אנו מתבשרים שבהנהלת הכולל מתכננים להוציא לאור קובץ מפואר של "חידושי תורה" מאת חברי הכולל, לתועלת כלל לומדי התורה.

נעימות התורה הזמנית: יצא לאור קונטרס "**ביאור משולב**" על התורה הזמנית, מאת הרה"ח ר' **צבי קרמר** שליט"א. הביאור כתוב בשפה בהירה ושווה לכל נפש ומופץ השבוע בכל ריכוזי אנ"ש לתועלת כלל הלומדים.

בימים אלו מתחילים הלומדים, במסגרת לוח "סדר הלימוד היומי", ללמוד את ההלכה הנפלאה **הלכות ברכת הפירות הלכה ד'**, המיוסדת על התורה הזמנית ומאירה את דברי התורה באור יקרות, לעובדא ולמעשה.

כל איש אשר ידבנו ליבו

שאלה:

בשיחות השייכים לתורה ע"א מובא הסיפור אודות המחלוקת על מעות הצדקה של עניי ארץ ישראל, שהיו מעורבות בה גם פניות של כבוד מצד האנשים שסובבו את הצדיקים וכו'. וידוע לפי הכללים, שהסיפורים והמאורעות שקדמו לאמירת התורה הם הבסיס והיסוד שלה. **אם כן, היכן מצינו נקודה זו של פניות בצדקה, בתוך התורה?**

תשובה:

אכן, בתורה עצמה לא מתבאר בפירוש עניין הפניות שבעבודת הצדקה, אלא לגבי הכבוד בכלליות. שאלו הזוכים להיות בהיכלא דמלכא, **"בשיש להם איזה כבוד, אזי אין לוקחין לעצמן כלל מן הכבוד, רק הם מעלים כל הכבוד להשי"ת, כדי שיתגדל ויתעלה כבודו יתברך"**. דהיינו שאין הם נוטלים את הכבוד לעצמם, באופן שישרת את צרכיהם ונגיעותיהם, אלא מעלים אותו לה' יתברך.

ומעתה מובן: אם התיקון והיעד הסופי של התורה הוא **"לגלות כבוד ה'"**, ולא ליטול את הכבוד וליהנות ממנו - הרי שגם תחילת התיקון, שהיא עבודת הצדקה, צריכה להיות צדקה שכל כולה לגלות כבוד ה'. וכפי שכותב מוהרנ"ת בפירוש: **"כי עיקר תיקון הצדקה שיתגדל כבודו יתברך על ידי זה.. על כן צריך לכוין בצדקה בשביל כבוד השי"ת, לא בשביל כבוד עצמו ח"ו"** (הל' תפילת מנחה ו, ד).

ואם נדקדק בביאור המושג **"נדיבות לב"** המובא בתורה, נמצא שפירוש נדיבות הוא נתינה, כלומר לתת ולהחזיר לה' יתברך וכבודו, ולא ליטול לעצמו. שהנותן צדקה לשם הנאת וכבוד עצמו, הרי הוא לוקח את ההנאה לעצמו.

וכשנדקדק יותר, נמצא שכל התיקונים שבתורה בנויים על יסוד זה: **שלא ליטול לעצמו, אלא להחזיר ולתת הכל להשי"ת.**

נועם עליון - מובא בתורה שהנועם העליון שופע תמיד, ורק צריך לעשות "כלי" כדי לקבלו. ולפי זה מובן, שכפי שלימות הכלי כך מקבלים מהנועם. לכן, כאשר כלי הצדקה הוא כראוי, דהיינו שכל כולו לגלות כבודו יתברך, גם הנועם הנמשך הוא **כולו נועם עליון**, בלי שום סיג של מרירות מן החובלים. וכמובן שיש בזה הרבה דרגות, והשלימות היא אצל הצדיק הגדול **שאין לו שום נדנוד נגיעה והנאה מתאוות עוה"ז, הזוכה להמשיך נועם העליון בתכלית המעלה** (כמבואר בהל' תפילת המנחה ו, ז עי"ש).

הולדה - להוליד בני אדם שיגלו כבוד ה' בעולם. הן בכוונה הנכונה בנתינה בקדושה ובטהרה וכו', והן בנתינה וגידול בנים ובנות למען כבודו יתברך (ראה בארוכה הל' כיבוד אב ואם ב, א).

לימוד התורה - באופן של "מנעימים זה לזה בהלכה", ולא "חובלים זה לזה". שכל זה נובע מכך שהלומד חושב בכבוד ה' ולא מקפיד על כבודו.

ובכל נקודות אלו, יש עוד הרבה להרחיב ולבאר, ואנו רק באנו לפתוח פתח קטן **כמאן דמחווי במחוג.**



בדרך זו תלך
עצה והדרכה ללומדי התורה

האם יש דרך מסודרת ללימוד ליקוטי מוהר"ן? (ב)

תקציר מהגליון הקודם:

פתחנו בשאלתו של לומד יקר, שבכל פעם שמתחילה 'תורה הזמנית' חדשה הוא מתמלא חשק עז, אך לאחר יום־יומיים הוא מתבלבל, מתייאש ומגיע למסקנה שכנראה הלימוד אינו בשבילו.

התשובה הייתה ברורה: **גם אתה יכול!** התורה הזמנית שייכת לכל אחד, אלא שיש לצעוד אליה בדרך מסודרת, שלב אחר שלב.

חידדנו את היסוד: כשם שבלימוד גמרא בעיון אי אפשר להיכנס לעומק הסברות לפני שמכירים את מהלך הסוגיא והשקו"ט, כך גם בליקוטי מוהר"ן. רבים נכשלים משום שהם קופצים ל'עיון' לפני לימוד ה'בקיאות', והדרך היא **"לגמור תחילה בפירוש הפשוט, והדר לסבור בעיון ועומק שבהם"**.

שלב א – היכרות ראשונית: לומדים את התורה במתינות ובאיטיות, בלי להתעמק בפרטים ובלי לדרוש שהכל יהיה מובן כבר עכשיו. המטרה היא להכיר את **כלליות התורה** ומהלך העניינים. מומלץ לחזור כך על התורה לפחות ארבע פעמים.

ועתה נמשיך בעז"ה: איך הופכים את ההיכרות לבקיאות אמיתית?

המשך שלב א'

הכרת המושגים

למדנו כבר כמה פעמים את התורה בבקיאות ראשונית ומהירה. א מחייה!

מן הסתם הבחנתם בכמה **מושגים עיקריים** שעליהם סובבת התורה. רשמו אותם לעצמכם (דוגמאות מהתורה הזמנית: נועם העליון, חובלים, עשרה מאמרות, כ"ח אתוון). מצוין! עכשיו חשוב שתהיה לכם הבנה במושגים אלו, בטרם נמשיך בלימוד התורה ונכנס לפרטים.

ולמה? כך היא המציאות: קשה מאוד לנפש האדם ללמוד ולעסוק במושגים שאינו מבין, ובפרט במושגים מספרי הזוהר והמקובלים שלומד מן השורה אינו מכיר. לכן חשוב שתהיה **הבנה בסיסית**, שתיתן 'חיות' ללומד.

פתחו בהזדמנות פירוש על ליקוטי מוהר"ן, כגון "נעימות נצח" או "עוטה אור" וכדו', או שאלו את מי שכבר מונח היטב בתורה מה ביאורו של מושג פלוני שאינכם מבינים. כך יוקל עליכם להמשיך **בשלבים הבאים** (ובוודאי, ככל שניכנס לתורה, יקבלו המושגים הללו משמעות עמוקה יותר).

שלב ב':

לימוד מדוקדק והכרת הפרטים

עברנו כבר עוד כמה פעמים על התורה; התרגלנו לשפה, ורכשנו מעט ידיעות ומושגים. **זה הזמן להתקדם...**

אם עד עתה הדגש בלימודנו היה על 'כלליות' התורה, **עכשיו נתחיל להתמקד בפרטים.** נתחיל את התורה שוב מההתחלה, לבד או עם חברותא – ובשלב קניין הבקיאות, הלימוד בצוותא הוא עזר רב – ובמתינות ובנעימות נלמד **קטע אחר קטע**, נתבונן ונסכם לעצמנו מה אומר כאן רביה"ק. [מומלץ להיעזר בשו"ת **"פניני נצח"** או במבחן **"עיון הנחל"**, שהם כלי עזר נפלא לחידוד הכרת כל פרטי התורה על בוריים].

לא ביום אחד מסיימים את המלאכה; נצרך לכך זמן רב, כל אחד לפי קצב לימודו ותפיסתו. אבל בשלב זה, המהירות והחיפזון עלולים להוליד את פרי החרטה בדמות חסרון בקניין ובהבנה הבסיסית של התורה.

נכון, הלימוד בדרך זו עשוי להיות מעט יבש וחסר חיות, מחמת ריחוק המושגים וההבנה העמוקה ביסודות הדברים. אבל **בהתקשרות ובאמונה** בבעל השמועה - ב'פניו שכלו ונשמתו' של הצדיק שהנחיל לנו את התורה הקדושה הזאת - יש חיות גדולה. ואולי דווקא עכשיו זה הזמן להתחזק ולשנן את **יסודות גדולת תורתו של הצדיק**, שלפעמים, כאשר 'החכמה' מאירה והשכל העצמי מתחיל לפעול, שוכחים מהם מעט.

פרעג נישט א קושיא!

בבואנו להיכנס לתורה פנימה, זו ההזדמנות לחדד שוב נקודה חשובה: בכל שלבי קניין הבקיאות, רצון הלומד צריך להיות אחד – **להבין 'מה' רבינו אומר, ולא 'למה' הוא אומר!** אם בשלבי העיון הקושיות משובחות ואולי אף מוכרחות, וכלשון רביה"ק לרבי אהרן תלמידו: **"פרעג א קושיא!"** – הרי שבשלב זה אפשר לומר בצחות: "פרעג **נישט** א קושיא!". כל מעייני הלומד צריכים להיות מופנים **להכרת** כל פרט ופרט בתורה.

לכן נשים ליבנו ומוחנו להבין כל פרט על בוריו, בפשיטות: **מה רבינו אומר כאן, מה הראיה ומה ההסבר.** רק כך נוכל בהמשך להתקדם לעמקות התורה – לדקדק, לסלסל, לחפש, להבין ולהשכיל 'למה' רבינו אומר כך, מה ההסבר האמיתי והעמוק של כל מילה ומילה, ואיך הדבר מתבאר על פי קשרי התורה והח"י כללים.

על השלב הבא – איך מגדירים את פרטי התורה בשיטת 'יסוד, טעם, ראיה' – נמשיך בעז"ה בגליון הבא.

כי יש נעימות בהתורה

אשרי הזוכה להרגישו!

עוד ילד יהודי

ברוך השם, השבוע זכיתי ונולד לי בן למזל טוב. האמת היא שרק התחלנו ללמוד את תורה ע"א, ואנו עדיין בתחילת הדרך. אבל גם המעט הזה שזכיתי לעסוק בתורה וללכת איתה, העניק לי מבט חדש על כל התקופה הזאת.

בתורה שלנו רבינו מדבר במפורש על ההולדה, ואומר שעיקר **התגלות הכבוד** הוא על ידי ההולדה. כי כל הבריאה היא בשביל האדם, ועיקר גילוי כבודו יתברך הוא דרך האדם. ממילא, כשנולד עוד אדם בעולם, נוסף עוד גילוי של כבוד ה'. ויתירה מכך, מהתורה יוצא שכל יהודי הוא חלק מיוחד בכבוד ה'. כל יהודי יכול להעלות מהעולם הזה כבוד לה' - בצורה ובחלק שאף אחד זולתו אינו יכול.

בזכות התורה, הימים האלו עברו עליי בחוויה רוחנית מיוחדת. באחד הימים ישבתי ליד העריסה והתבוננתי על התורה. כשהסתכלתי על התינוק, לא ראיתי רק תינוק. ראיתי עוד אפשרות, עוד נשמה, עוד דרך שבה יוכל כבוד ה' להתגלות בעולם.

נזכרתי במה שרבי נתן כותב על התורה הזאת (הל' כיבוד אב ואם ב') שעיקר הכבוד הוא ע"י "אתערותא דלתתא": כשאנחנו, בני ישראל, עובדים את ה' ומקיימים את מצוותיו, על ידי זה מתגדל כבודו. ולכן ציוותה התורה לכבד אב ואם, כי כל כבוד ה' תלוי באדם שנולד מהם. כל המצוות שהבן יעשה בחייו נעשות בסיוע הוריו, שממשיכים לו את ה"לבושים" שבהם הוא מקיים אותן. הדברים האלו נגעו בי מאד. הבנתי שההולדה היא רק ההתחלה. הכבוד באמת מתגלה כשהילד הזה יגדל, ילמד, יתפלל ויקיים מצוות. ובכל זה יש לנו, ההורים, חלק וזכות.

כך התפללתי לה' שנזכה, אני ובני ביתי, לגדל אותו כך שבאמת יתגלה דרכו הכבוד הזה, בתורה ובמעש"ט. שאזכה לחנך אותו מתוך **הנעימות שיש בתורה** ובעבודת ה', ושאזכה להעניק לו כלים להתמודד עם כל **החובלים** והחבלים שיש בדורנו, דור עקבתא דמשיחא, דור של חבלי משיח.

וזה לא סתם, רבי נתן מבאר שבאתחלתא דגאולה, כשהנועם מתחיל להתעורר, דווקא אז מתגברים החובלים ומנסים להכביד, שזה ההסבר על כל הנסיונות והגזירות הנוראות שיש בימינו. אבל רבינו מלמד שהחובלים האלו מבקשים בעצמם תיקון, ותיקונם הוא כשהם נופלים לתוך הנועם. יעזרנו ה' שכל החבלים הקשים האלו כבר ייפלו בנעימים, והעולם יגיע לתיקונו השלם, ונזכה אנו ובנינו לראות זאת בעינינו.

ביקורתיות ומוחין של חובלים

שלום וברכה לכל החברים, מטבעי אני אדם שקשה לו להסתדר עם אחרים. אני ביקורתי מאוד, נגרר מהר לוויכוחים, ולא פעם מסתכסך עם חברים. כשראיתי בתורה את דברי רבינו, שמוחין של חוץ לארץ אינם יכולים **"להשוות דעתם יחד"**, ולהפך, מוחין של ארץ ישראל **"מנעימים זה לזה"**, התחלתי לחפור בתורה ולהתבודד על כך הרבה: איך גם אני זוכה לזה?

ויצא לי מהתורה שעיקר הסיבה למחלוקת היא שאין חושבים מספיק על כבוד ה'. רבינו מביא את הפסוק **"בז לדבר יחבל לו"**: בזיונות, ההפך מכבוד, הם שמביאים לבחינת **"חובלים"**. כשהתבודדתי על זה, ראיתי את עצמי. הרבה מהביקורת שלי לא באה ממקום של חיפוש אמת, אלא מזלזול בשני, ומשם הדרך לוויכוח ומריבה קצרה מאד.

ולא רק על כבוד ה' הכללי צריך לחשוב, אלא גם על כבוד ה' המתגלה על ידי כל אחד ואחד מישראל. כל יהודי שעומד מולי, גם זה שאני לא מסכים איתו, הוא עוד גילוי של כבוד ה' בעולם, וצריך לכבד אותו.

והדבר שהכי חיזק אותי: רבינו לא אומר שתלמידי החכמים שבארץ ישראל אינם חולקים. הם כן נושאים ונותנים בהלכה, אבל **"מנעימים זה לזה"**. לא צריך לוותר על הדעה או על החשיבה הביקורתית, צריך להחליף את החבלים בנעימות. ועוד יותר מזה, רבינו אומר שהמוחין של חוץ לארץ **"מבקשים לעצמם תיקון"**, ותיקונם הוא כשהם נופלים לתוך הנעימים. זאת אומרת שגם הטבע החריף שלי אינו נידון לאבדון. הוא יכול להתתקן, ולהפוך לכלי של נועם ואהבה.

ואיך זוכים לזה בפועל? רבינו אומר שנועם העליון שופע תמיד, רק צריך כלי לקבל אותו, והכלי נעשה על ידי צדקה, שהיא נדיבות לב, ש**על ידי זה נפתחין שבילין דלבא**". התחלתי להבין שנדיבות לב היא לא רק עניין של כסף. גם לתת לשני מקום, לפרש לטובה, לוותר על הצורך לנצח, כל אלו פותחים את הלב לנעימות הנפלאה שיש באהבת חברים ואהבת ישראל. שנזכה למצוא את הדרך איך לחיות יחד באהבה ובנעימות למרות חילוקי הדעות, ולא להיגרר לחבלים ולמחלוקת. וכמו שרבינו מסיים את התורה: **"דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום"**. ה' יזכנו.

לטבול במקווה עם התורה הזמנית

שלום וברכה לכל החברים, רציתי לשתף אתכם בכמה הנהגות מעשיות שיצאו לי מהתורה. ראשית, בכל יום **במקווה**, בטבילה הראשונה אני מכווין להסיר מעליי את הבגדים הצואים של החובלים, שהם כלל העבירות והמוחין הפגומים. ובטבילה השנייה, להמשיך על עצמי מוחין זכים וחדשים: מוחין של ארץ ישראל, מוחין של נועם העליון ואהבת ה'.

כמו כן, במשך היום אני משתדל להרבות **בנתינת צדקה**. לפני התפילה, כדי לעשות כלי לקבל את הנועם העליון הנשפע בשעת התפילה. לפני האכילה, כפי שרבי נתן כותב (הל' ברכת הפירות ד, ט) שצריך להפריש צדקה קודם האכילה, וזהו עיקר תיקון האכילה, שעל ידי זה זוכים לקשר את הנעימות הגשמית של המאכלים לנועם העליון. ולפעמים גם לפני תחילת הלימוד, כדי שאזכה להרגיש ולקבל את הנועם העליון שיש בתורה.

ב"ה במהלך היום יש לנו הרבה **ברכות הנהנין**, ואני משתדל בכל פעם להזכיר לעצמי את הכוונה שרבי נתן כותב: שכל הברכות הן שירות ותשבחות לה', שאנו משבחים ומברכים אותו על שברא את המאכל הזה. והן בחינת "נעים זמירות ישראל", שעל ידן ממשיכים את הנועם העליון לתוך הנעימות הגשמית.

וכן, לאחר שראיתי את דבריו של רבי נתן בסוד **"קחו לכם מזמרת הארץ"**, על הקדושה הנוראה והעליונה שיש בפירות ארץ ישראל, התחלתי לקנות לכבוד שבת פירות משבעת המינים, כדי לענג את השבת ולקבל את הקדושה הנפלאה של שבעת המינים. ה' יזכנו ללכת עם התורה הזאת ולזכות לכל הטוב הטמון בה.

מה הסיפור שלך?

לומדי התורה הזמנית מוזמנים לספר ולשתף היכן התורה פוגשת אותם בחיי היום־יום. כל הארה, תובנה או חיזוק יתקבלו בברכה. ניתן להשאיר הודעות בקו ליבנו בתורתו שלוחה 8>8, וא"ה השיתופים הנבחרים יופיעו כאן במדור (בהתאם לשיקולי העריכה).

ישר מרשדה

הצצה לשעת ההתבודדות של לומדי התורה

כְּלוֹ אוֹמֵר כָּבוֹד

00:02

רבונו של עולם, ככל שהזמן עובר אני מתחיל להרגיש יותר ויותר עד כמה התורה הזאת נפלאה ומתוקה... אח איזו נעימות יש בה.

ב"ה, היא תורה קצרה ודי קלה להבנה. אבל כדי לקיים אותה, יש לי עוד דרך ארוכה לצעוד...

רק בימים האחרונים התחלתי להתבונן: כמה מהמעשים והמחשבות שלי במשך היום, הם באמת לכבודך?

אוי, טאטע...

00:24

הרי כל העולם, כל השעות שלי, כל התכונות שלי - כולם הם חלקי כבוד. את הכל בראת כדי שיתגלה על ידם כבודך ורוממותך.

אז אבא, עזור לי לחשוב מכבודך, להכניס אותו לתמונה יותר ויותר.

שכל הבריאה תהיה בעיניי 'מאמר' שזועק את כבודך, שראה אותך בכל פרט ופרט.

העצים, השמיים, הציפורים שעפות כאן, וגם אני היושב ביניהם - הכל נברא כדי להחזיר את הכבוד אליך, אדון הכל...

00:33

אבל טאטע זיסער... לא רק את השמיים והציפורים בראת, אלא גם את הסלעים ועלי השלכת, גם את כל הדברים הארציים והחשוכים האלה...

כל השעות והמצבים שאני עדיין לא רואה בהם את כבודך - שכל זה נמשך מה"מאמר הסתום"; שבו כבודך חבוי ונעלם, ולא רואים אותך שם...

אבל גם זה חלק מכבודך: שאהיה דווקא במקומות האלו, ובכוח האמונה אסיר את מכסה ההסתרה ואגלה שאתה בראת, שאתה נמצא כאן -

ואתה מחכה ומצפה שאעשה את תפקידי ואגלה אותך...

00:52

רבוש"ע, זכני להמשיך את המוחין של "ארץ ישראל", ששם עיקר התגלות כבודך, ומשם נמשכים לכל יהודי מוחין זכים של אמונה וכוח לגלות את כבודך בכל מצב.

שאוכל להסתובב בעולם ולדעת שהכל "היכלא דמלכא", שכל דבר בעולם הוא חלק מכבודך שצריך להחזירו לשורשו ולגלות שהוא חלק ממאמרך.

איי, כמה זה נעים, כמה זה מתוק...

זַכֵּנִי לֶאֱכֹל מִפִּרְיָהּ וְלִשְׂבֹּעַ מִטּוּבָהּ.

הרה"ח ר' **בנימין זאב חשין** שליט"א

מה העבודה שלנו בתקופה הזאת?

הנקודה העיקרית בהליכה עם תורה היא שהאדם מגדיר לעצמו תכלית חדשה, ועל נקודה זו סובבים והולכים כל כיסופיו ורצונותיו בתקופה הזאת. מהי, אם כן, התכלית בתקופה הזו שבה הולכים עם תורה ע"א? במה אני רוצה לזכות עכשיו?

אז מהתורה יוצא שהתכלית היא "**לחזות בנועם הוי"ה**". יש מושג שנקרא 'נעימות', והשי"ת הוא הנעימות של כל הבריאה כולה. התכלית שלשמה ברא השי"ת את העולם היא שתהיה לאדם השגה בנעימות מתיקות אלוקותו יתברך, וכלשונו הזהב של ר' אברהם ב"ר נחמן (ביאוה"ל אות ב'): "**שהאדם יכיר וישיג ויחזה בנועם טובו**".

זו עכשיו התכלית שלנו בתקופה שבה הולכים עם התורה הזו: לבקש מהשי"ת ולחפש להשיג יותר ויותר את נועם ה'. אני רוצה לזכות להרגיש בלב, שהנעימות הגדולה ביותר היא אצל השי"ת, ושהשי"ת הוא כביכול כולו נעימות. ועוד לפני ההשגה בנועם ה', ישנה עצם ההכרה: לדעת שהשי"ת הוא מקור הנעימות וכל הנעימים נמצאים אצלו.

אנו מוצאים בתורה הזאת כמה בחינות של נועם, ואפשר לסדר אותן לפי החלוקה של "**קוב"ה, אורייתא וישראל**": הנעימות של "**לחזות בנועם ה'**" - שזהו נועם ה'; **הנעימות שיש בתורה** - אורייתא; והנעימות שבין אדם לחברו ["מנעימים זה לזה"] - שזו בחינת ישראל, שיהיה נועם ואהבה בין יהודי לחברו. ויש עוד נעימות שרבינו מזכיר בקיצור בסוף התורה - "**נעים זמירות ישראל**", שהיא השירה והתפילה.

נמצא שנועם ה' מתבטא בחלקים אלו: הדביקות בה' שבתפילה, התורה ואהבת ישראל. ושלושתם קשורים זה בזה, כי "**קוב"ה אורייתא וישראל חד הוא**" (עיין בביאוה"ל ד"ה נעימות, ודו"ק). וזו בעצם התכלית של התורה הזאת: לקבל ולהרגיש את הנועם העליון המתגלה בכל חלקי עבודת ה', ועל ידי זה מתגלה כבוד ה', שזה תכלית הבריאה כולה.

הרה"ח ר' **אליהו נהרי** שליט"א

למה לא מבקשים 'והערב נא' על מצוות ציצית?

רבינו מדבר בתורה נפלאות על ה"**נועם העליון**" ושמהפגם של הנועם הזה, משתלשל כל הנועם של הבריאה, וכל הנעימות שיש לסט"א שמושכת אותנו לאן שמושכת אותנו. והעצה להתגבר על זה היא להרגיש את הנעימות שיש בתורה. בשביל להינצל מנעימות הבלי העולם הזה, חייבים נעימות אחרת, אדם לא יכול להישאר באמצע. או שיש לו זה, או שיש לו זה.

וזה לא סתם, הנעימות של התורה זה החיבור של התורה. הדבר היחיד שאנחנו מתפללים עליו "**והערב נא**", זה רק על התורה. אנחנו לא אומרים על ציצית 'והערב נא', ולא על תפילין 'והערב נא', על שום מצווה לא מבקשים שזה יהיה 'והערב נא'. **מדוע דווקא בתורה אנחנו אומרים 'והערב נא'?** כי אם אדם לא מרגיש את הנעימות והעריבות של התורה, הוא לא מקבל את קדושת התורה כראוי.

ברגע שאדם מרגיש את הנעימות של התורה, אז התורה בעצמה מגלה לו את הסודות שלה, היא מבהרת לו את הכל, ואז הוא נכנס לפנימיות, בכל דבר הוא רואה את הפנימיות של "**כבוד ה'**", ואז מסתדר לו הכל. הוא לא מתבלבל משום דבר, יש לו את התורה, הוא מרגיש את הנעימות של התורה ומוצא בה כל חיותו.

הרה"ח ר' **מרדכי שלום רוזנפלד** שליט"א

מה קורה כאן?

הרבי יודע שפה של נשמות. הרבי יודע מהיכן כל יהודי מושרש, ומה באמת קורה עם כל יהודי. כל הנפילות בעבודת ה' מתחילות ממהלך מסוים. **ואת זה הרבי מגלה בתורה שלו:** מה קורה עם האדם, מה המקום שמשם מתחילות כל הנפילות והקלקולים, ומה הדרך לתיקונם. מקבלים שפה חדשה שמגדירה את כל הדברים הנעלמים שקורים עם אדם, שאפילו האדם עצמו אינו יודע להסביר לעצמו מה עובר עליו.

כשהולכים עם תורה, מקבלים בעצם הסבר על פנימיות החיים, לא רק של עצמך אלא של הבריאה כולה. מה קורה עכשיו בבריאה? מדוע קורים כל מיני דברים? "**נופלים כל הזמן מוחין של חוץ לארץ, והמוחין של ארץ ישראל רוצים להתגבר**". פתאום באה תקופה טובה יותר: "**אה, עכשיו מאירים מוחין של ארץ ישראל**". פתאום נעשה בלגן, נעשות מחלוקות, קהילות מתגרות ומתחככות זו בזו: "**מוחין של חוץ לארץ התחילו להתגבר**". הכל מקבל הסבר, הסבר נפלא של רוח הקודש, הן על מה שקורה כאן איתי והן באופן כללי.

וזהו הכוונה "ללכת עם תורה": "**שיהיו כל עבודתו והילוכו ביראת ה' על פי הנאמר באותה התורה**" (שיהר"ן רצ"ז) . כל התורה שלי, כל התפילה שלי, הכול הוא כדי להגיע לחלק התיקון, אשרי הזוכה!



סדרות שיעורים בתורה הזמנית

בלשון הקודש:

אוצר השיעורים - שלוחה 2

שלוחה 1 // הרה"ח ר' שמעון טייכנר שליט"א

שלוחה 2 // הרה"ח ר' אליהו עטייה שליט"א

שלוחה 3 // הרה"ח ר' מיכאל חשין שליט"א

שלוחה 4 // הרה"ח ר' מאיר משמרתי שליט"א

שלוחה 0 // שיעורים כלליים

באידיש:

אוצר השיעורים - שלוחה 2

שלוחה 1 // הרה"ח ר' לוי יצחק בנדר שליט"א

שלוחה 2 // הרה"ח ר' משה קרמר שליט"א

שלוחה 3 // הרה"ח ר' אברהם שמחה האלד שליט"א

שלוחה 5 // הרה"ח ר' מרדכי שלום רוזנפלד שליט"א

שלוחה 6 // הרה"ח ר' אברהם צבי גלינסקי שליט"א

שלוחה 0 // שיעורים כלליים

השלוחות מתעדכנות כל הזמן

חייגו, האזינו, והתחברו לתורה של רבינו!

לכניסה ל"היכל ליבנו בתורתו" חייגו:

02-566-4435

בשיתוף עם קו "מערכת ברסלב" ו"מוקד ברסלב"

שאלת רבים

שאלות שנשאלו בבית המדרש הטלפוני בקו "ליבנו בתורתו"

- רבינו מקשה: "**שהיה ראוי שלא יהיה מחלוקת כי אם בהו"ל, ובאמת אנו רואים שגם בא"י יש מחלוקת**". ולכאורה אינו מובן: הרי מקודם התבאר שמי שפוגם בכבוד ה', נעשים המוחין שלו מוחין של הו"ל. ולפי"ז, גם מי שנמצא בא"י, ברגע שפוגם בכבוד הוא מקבל מוחין של הו"ל. ואם כן, מה קושיית רבינו?
- רבינו אומר שכאשר שופע הנועם העליון על ידי כלי הצדקה, "**גם בחי' הנועם העליון, שהוא המוחין, מקבל עוד מלמעלה יותר, כידוע**". מהו הפשט הפשוט במילים אלה? והאם זה עוד שלב בבנין התורה?
- רבינו אומר: "**שאלו הזוכים להיות בהיכלא דמלכא, צריך שיהיה להם כח וגבורה לעמוד בזה**". מה הכוונה שיש כאלו שהם ב'היכלא דמלכא'? ומהו ענין ה'כוח וגבורה' בפשוטו של מקרא, ומהו ביאורו כאן בתורה?

ניתן לשמוע את התשובות בקו ליבנו בתורתו - אידיש, שלוחה 6

BRM דמען / עיצוב והדפסה